

GUSTAV GLOOM

ȘI RĂPITORUL

de Adam-Troy Castro
ilustrații de Kristen Margiotta

UE UNIVERS
ENCICLOPEDIC
junior

CAPITOLUL 1

SOARTA CIUDATĂ A DOMNULUI NOTES

Vecinilor li se părea că Gustav Gloom este cel mai nefericit băiețel din lume.

Niciunul nu se deranja să îi vorbească pentru a vedea dacă nu puteau face ceva pentru ca viața lui să fie mai frumoasă. Asta ar fi însemnat „să se implice”. Însă puteau să privească și, din câte puteau vedea, gura îi era mereu curbată în jos, cu buza de dedesubt puțin ieșită în afară, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi din clipă în clipă, și întotdeauna purta un costum negru, cu o cravată neagră, de parcă s-ar fi aranjat ca să meargă la o înmormântare sau poate doar voia să fie pregătit, în caz că se iva vreuna, ca din senin.

Pielea lui Gustav era palidă și întotdeauna avea urme vineții sub ochi, ca și cum nu dormea suficient. Un mic semn ciudat de pe pleoape

îi ținea ochii mereu pe jumătate închiși, dând impresia că nu era atent. Părul lui negru și lucios stătea ridicat, ca iarba acoperită de smolă.

Toți cei care locuiau pe Strada Însorită spuneau: „Cineva ar trebui să facă ceva cu băiețelul acela trist!”.

Bineînțeles, atunci când spuneau „cineva ar trebui să facă ceva”, se refereau la oricine altcineva, în afară de ei.

Nimeni nu voia să sfârșească precum bietul domn Notes din cartierul Comitetului Standardelor.

Domnul Notes lucrase pentru orașelul în care trăiau cu toții. Treaba lui era să se asigure că oamenii aveau grijă de împrejurimi, iar cei din Strada Însorită îl rugaseră să viziteze casa familiei Gloom, pentru că nu se potrivea deloc în peisajul cartierului lor.

Toate celelalte case erau vopsite în culori precum verde-lămâiță, roz-piersică sau roșu-căpșună. Fiecare curte din față avea câte un tufiș și un copac: tufișul lângă ușa din față, iar copacul chiar în dreptul ieșirii spre stradă. Toți cei care voiau să locuiască pe strada aceea trebuiau să semneze contracte speciale, prin care promiteau că nu vor

„distruge imaginea comunității” plantând „copaci neautorizați” sau vopsindu-și ușile din față în „culori neautorizate” ori altele asemenea.

Casa veche și întunecată unde locuia Gustav Gloom fusese construită cu mult înaintea celorlalte, cu mult înaintea acestui cartier plin de reguli. Era o casă mare și neagră, care semăna mai mult a palat decât a casă obișnuită. La fiecare dintre cele patru colțuri se contura vag câte un turn, fiecare dintre ele având câte un gargui de piatră, cu o expresie ce sugera că tocmai gustaseră ceva ce nu le plăcuse. Nu era nicio fereastră la parter, ci numai o ușă dublă, de două ori mai înaltă decât un om cu înălțime medie. Ferestrele de la etajele superioare erau toate niște dreptunghiuri negre care fie aveau sticla acoperită cu vopsea, fie camerele erau cufundate într-un întuneric adânc.

Cu toate că era cam mult negru pentru o singură casă, până și peluza din jur era neagră, cu flori în întregime negre și cu un singur copac negru, complet lipsit de frunze. O ceață neagră-cenușie acoperea în permanență pământul și ajungea până la glezne, desfăcându-se în norișori când treceau printre gratiile de fier ale porții.

Copacul singuratic semăna cu o mână scheletică ce-și scotea ghearele din adâncurile pământului. Era casa preferată a corbilor, care păreau să privească restul cartierului cu aceeași dezaprobare cu care și cei din cartier priveau casa familiei Gloom. Corbii croncăneau aproape neîncetat, toată ziua.

Vecinilor nu le plăceau corbii.

Spuneau: „Cineva ar trebui să facă ceva în privința corbilor acelora.”

Nu le plăcea casa.

Spuneau: „Cineva ar trebui să facă ceva în privința casei aceleia.”

De fapt, nu le plăcea deloc situația.

Spuneau: „Cineva ar trebui să facă ceva în privința oamenilor acelora, cu casa lor ciudată, cu copacul acela mare și urât care seamănă cu o mână și cu băiețelul lor cu părul negru, ciudat.”

Au sunat la biroul primarului ca să se plângă de asta, însă primarul nu știa ce să facă în privința aceasta, așa că a sunat la Comisia de Planificare Urbană. Membrii acesteia l-au sunat pe domnul Notes, care era plecat în prima vacanță pe care și-o luase după patru ani, dar hotărâseră să-l deranjeze, totuși, deoarece nimeni nu-l plăcea.

L-au întrebat pe domnul Notes:

— N-ai vrea, te rugăm, să te întorci ca să le faci o vizită oamenilor din casa aceasta și să le ceri să și-o vopsească cu o altă culoare?

Bietul domn Notes, care era plecat într-o călătorie prin orașelele din toată țara și făcea poze cu singura pasiune a vieții sale — vechile giruete în formă de cocoși —, și-a strâns harta și a oftat.

— Ei, dacă trebuie...

Dimineața, mașina domnului Notes a oprit în dreptul trotuarului. Gustav Gloom, în vârstă de cinci ani, stătea pe un leagăn ce era prins de marele copac negru și citea o carte mare și neagră.

Domnului Notes nu-i prea plăcea că trebuia să treacă pe lângă băiat ca să ajungă la casă, pentru că nu prea îi plăceau băiețelii. Nu prea îi plăceau nici fetițele. Și, dacă e să fim sinceri, nu prea îi plăceau nici cei mai mulți dintre adulți. Îi plăceau casele, mai ales dacă se asortau cu restul clădirilor din cartier și dacă aveau giruete mari, în formă de cocoși.

Domnul Notes era atât de înalt și de slab, încât picioarele lui semănau cu niște bețe. Genunchii

și coatele lui erau osoase, ca de marmură, pe sub costumul lui cu dungi, de un albastru-pudră. Avea o pălărie de paie lată, cu o margaretă la panglică, și o mustață care arăta de parcă cineva i-ar fi lipit sub nas fire de la o pensulă.

Deschise poarta de fier, așteptându-se ca aceasta să scârțâie, așa cum fac cele mai multe porți vechi de fier, însă ea nu scoase niciun sunet, nici măcar când o închise, trântind-o în urma lui. Poate că îl deranjase lipsa oricărui zăngănit, dar și mai tare îl tulbura răceala stranie care plutea în aer de această parte a porții. Când ridică privirea, văzu deasupra un nor de ploaie mare și întunecat, care împiedica orice rază de soare să ajungă până la această proprietate.

Nu se gândi că poate ar fi fost mai bine să se întoarcă și să urce iar în mașină. El doar se întoarse spre băiețelul ciudat din leagăn și îi zise:

– Scuză-mă... Băiețelule?

Gustav ridică privirea din cartea mare și groasă pe care o citea, care, asemeni casei lui, hainelor și chiar și copacului său, era complet neagră. Până și paginile. Părea o carte prea grea pentru ca un

băiețel să o țină în mâini, darămite să o și citească. Micuțul îi răspunse:

– Da?

Unele conversații seamănă cu niște bărci al căror motor are scurgeri și rămân fără combustibil chiar înainte de a părăsi țărmul. Domnul Notes începu să simtă că această conversație era una dintre acelea. Analiză repede în minte colecția sa limitată de lucruri pe care le poți spune copiilor și găsi o singură replică – o întrebare pe care o rosti cu disperarea unui om îngrozit de câini, care aruncă o minge, sperând că aceștia vor alergeră după ea:

– Mămica și tăticul tău sunt acasă?

Gustav clipi.

– Nu.

– Dar...

– Sau – reluă Gustav –, de fapt, ar putea fi acasă, oriunde ar fi casa lor, dar nu sunt aici.

– Scuză-mă, tinere, dar asta este o chestiune foarte serioasă. Nu am timp de jocuri. Este cineva în casa aceasta cu care să pot vorbi?

Gustav clipi din nou.

– A, sigur că da.

Domnul Notes își aranjă cu vârful unui deget mustața țepăună și-și întoarse atenția asupra casei, care îi părea acum, mai mult ca oricând, mai mare, mai întunecată și foarte asemănătoare unei umbre uriașe.

În timp ce privea spre casă, ușa din față se deschise, mișcându-se spre interior și dând la iveală numai un coridor îngust, cu o podea lucioasă de lemn și un covoraș roșu ce trasa un drum drept, de la ușa din față până la o deschizătură și mai îngustă de pe peretele cel mai îndepărtat.

Era prea întuneric să se poată distinge ceea ce se afla dincolo de ușa aceea îndepărtată.

Domnul Notes pufni spre Gustav:

— Am să-i spun familiei tale ce nepoliticos ai fost!

Gustav îi răspunse:

— De ce ați spune așa ceva, dacă nu este adevărat?

— Știu să recunosc nepolitețea când o întâlnesc.

— Atunci, probabil că n-ați întâlnit-o niciodată, zise Gustav, pentru că eu nu am fost nepoliticos.

Domnului Notes nu-i venea să creadă ce neobrăzat era băiețelul, care îndrăznise să sugereze că el ar fi avut vreo problemă cu manierele. Ceea

ce plănuia să le spună oamenilor dinăuntru avea să-i strice băiatului toată ziua.

Se întoarse cu spatele la băiețel și porni cu pași repezi pe cărarea ce ducea spre casă, ajungând aproape la capătul coridorului înainte ca ușa mare și neagră să se închidă în urma lui.

Nimeni din Strada Însorită nu și-a putut da seama vreodată ce s-a întâmplat în cele șaptesprezece minute cât a stat domnul Notes în casa familiei Gloom, înainte ca ușa să se deschidă din nou, iar el să iasă în fugă, țipând din toate puterile și mișcându-se cât de repede îl puteau duce picioarele lui lungi și subțiri.

Alergă pe cărarea din față și ieși pe poartă, trecând pe lângă mașina lui și dispărând după cotitură, fără să mai fie văzut vreodată pe Strada Însorită.

Când, în sfârșit, se opri din alergat, era prea ocupat să țipe pentru ca cineva să poată înțelege ceva. Până ce termină, vecinii înțeleseseră din toate acestea că a te apropia de casa familiei Gloom fusese o idee foarte neinspirată și că faptul că această construcție „distrugea imaginea comunității” era numai prețul pe care îl aveau de plătit pentru a nu fi nevoiți să se apropie ei înșiși de ea.

Domnul Notes fu trimis, apoi, într-o casă drăguță și curată pentru oameni foarte agitați și se află acolo chiar și acum, făcând din fire suporturi pentru câni, scrumiere de lut și desene cu cercuri negre, pentru care folosea creioane colorate negre. Printr-o coincidență fericită, camera lui dădea spre acoperiș, oferindu-i o frumoasă priveliște asupra giruetei clădirii, care înfățișa ceva asemănător unui cocoș.

Trebuie să spunem că primise ceea ce-și dorise dintotdeauna.

Era, însă, un lucru ciudat care încă îi puneă în încurcătură pe doctorii și pe asistentele din casa aceasta specială destinată oamenilor care suferiseră, la un moment dat, o sperietură zdravă, din care nu-și mai puteau reveni.

Un singur simptom al stării în care se afla domnul Notes nu-l puteau găsi în niciuna dintre cărțile lor medicale și nu și-l puteau explica, indiferent de câte ori îi cereau să deschidă gura și să spună „Aaa” – un simptom care-i făcea să se cutremure atunci când îi vedeau desenele, care înfățișau o formă neagră, ce semăna cu o gură deschisă.

Acesta era principalul motiv pentru care toți locuitorii din Strada Însorită, care încă mai spuneau că „cineva” trebuia să facă ceva în privința casei familiei Gloom, o lăsaseră acum în pace și se prefăceau că ei nu aveau nimic de-a face cu asta.

Simptomul era acesta: indiferent câtă lumină era în jurul lui, oriunde s-ar fi aflat, domnul Notes nu mai avea umbră.